

A fenti evangéliumi részben két dologról esik szó. Jézus harmadszor jövendöli meg szenvedését, majd a Zebedeus-fiak anyjukkal elkérik Jézustól a legjobb helyeket maguknak. Vajon Jakab, János és édesanyjuk mennyire figyeltek arra, amikor Jézus az eljövendő szenvedésről beszélt? Meghallották egyáltalán? Vagy csak azon járt az eszük, hogy mikor tudnak végre beszélni Jézussal, hogy bebiztosítsák, hogy a legjobb pozíciók az ő családjukon belül kerüljenek szétosztásra? Mennyire járt olyasmin az agyuk, hogy: „nehogy Péternek előbb eszébe jusson kérni a jó helyet magának! Jaj, csak előtte tudjunk beszélni vele!” (Hisz Jézus őket, hármukat egyértelműen kitüntette, ők voltak – mai szóhasználattal élve – a „kemény mag”.)

S mikor Jézus megkérdi a két ifjút, tudják-e mit kérnek, mily magabiztosan válaszolják. „ki tudjuk inni a kelyhet!” S a többi tíz ezért rögtön megneheztelt a Zebedeus gyerekekre. Ezután Jézus magához hívta mindegyiküket, a nagyon egyszerűen, mindenki számára jól érthetően elmondja, mit gondol a hatalomról.

Én mennyire vagyok süket Jézus szavára? Imáimban figyelek rá? Vagy a saját gondolataim teljesen lekötik figyelmemet? Mennyire beszélem tele imádságaimat? Meg akarom megértetni Istennel, hogy mit kellene tennie? Vagy meg akarom érteni amit Ő mond? Esetleg csak azt hallom meg, ami egyezik elgondolásommal, terveimmel?

„Hatalomnak azt a társadalmi kapcsolatokban rejlő lehetőséget nevezzük, amely megengedi, hogy az egyik ember akár a másik ellenállása ellenére is véghez vigye akaratát, függetlenül attól, hogy erre a lehetőségre mik, vagy milyen eszközök adnak módot.” (Max Weber, A szociológia alapfogalmai)

Ahhoz, hogy az egyik ember alávesse magát, engedelmeskedjen a másik akaratának valójában nem kell erőszak vagy erőszakkal való fenyegetés. Gondoljunk csak arra, hogy a betegséggel zsarolva is uralkodni lehet egy családon, közösségen.

Mikor, kikkel szemben akarok hatalmi pozícióba kerülni? Hogyan? Mit teszek meg a hatalomért? Másrészt, tisztában vagyok vele, hogy kik felett rendelkezem hatalommal? Azzal a hatalommal, mellyel rendelkezem, igyekszem minél kevesebbszer visszaélni? Ha azt hiszem, nem becsülnek meg kellően azok, akik felett hatalommal bírok, lehet, hogy nem csak jóra használom a hatalmamot, bár azzal áltatom magam.

Kire neheztelek? Kivel nem vagyok hajlandó szóba állni? Mit teszek meg, mit nem teszek meg azért, hogy a béke helyreálljon? Ha Jézus szól hozzám, figyelek rá?

Ildikó, Budapest